

# VYBRÁNÍ ZDĚDIT POŽEHNÁNÍ

18.2.2024, Kamil Vystavěl

**1. Petrova 3,8-9:** *Nakonec pak: Všichni buďte jedné mysli, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní, neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte; vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnání.*

## Zpívat známou melodii

Slyšíme mnoho rad a doporučení na maličkém prostoru. Psací potřeby bývaly pořádně drahé, takže bylo rozumné psát stručně. Nejsou to pro nás žádné novinky, žádné překvapivé myšlenky, žádné exotické melodie. Ale jedna věc je melodii znát, protože jsem ji už mnohokrát slyšel z rádia (nebo třeba z kazatelny), a něco trochu jiného je, když se ji snažím vlastní hlasem vyzpívat, nebo na hudební nástroj hrát.

Je to melodie určená pro všechny křesťanské uši a hlasivky. Pisatel dopisu se nejprve zabýval různými vztahy a skupinami ve sboru, oslovil speciálně ženy, potom jejich muže, oslovil též lidi v roli služebnictva a otroků, jejich pány a majitele z nějakého důvodu neoslovil. (Možná proto, že do církve nechodili?) A nakonec má ještě pár slov určených pro všechny bez rozdílu: pro muže i pro ženy, pro bohaté i pro chudé, pro mládež, stejně jako pro střední generaci a pro seniory. Pár slov určených celé církvi. A já bych chtěl z toho zdůraznit to, co bylo řečeno jako poslední.

## Co jsme zdědili

*Vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnání.*

Požehnání se předává. V jednom biblickém příběhu se děti málem porvaly o to, kterému z nich bude uděleno rodičovské požehnání. S dědictvím po rodičích to ovšem bývá někdy komplikované. Zdědili jsme rozličné věci, vlastnosti, zážitky a zkušenosti. Patrně ne vše z toho je pro nás požehnáním. Část dědictví po našich předcích je možná spíše přítěží. A někdy to vyžaduje hodně přebírání a předlouhé třídění, než se probereme k něčemu opravdu cennému. Ježíš musel mít dobrý důvod, aby vyprávěl podobenství o tom, že *království nebeské je jako síť, která se spustí do moře a zahrne všechno možné; když je plná, vytáhnou ji na břeh, sednou, a co je dobré, vybírají do nádob, a co je špatné, vyhazují ven.* Zdědili jsme tedy kdeco a sami svým potomkům kdeco zanecháme. I oni budou muset třídit a pečlivě vybírat.

Ale zpět k biblickému dopisu. Když Petr napsal, že jsme povoláni a vybráni a určeni, abychom zdědili požehnání, myslel tím požehnání nebeského Otce, myslel tím Boží příslib dobré budoucnosti. Největší požehnání je, že jsme navěky a nezrušitelně milovanými dětmi, jsme navzdory vši lidské špíně dostateční, jsme přijatí mocností zvanou Bůh. Kdosi se rozhodl a určil, že zrovna Tobě (a spolu s Tebou také mnohým dalším) odkáže a předá to nejlepší, co má. A díky tomuto rozhodnutí to Boží nebeské, to vsutku dobré a slibné, to mocné žehnající slovo, patří i Tobě i mně a nám všem společně. Jsme dědicové, žijeme naporád pod vlivem Boží žehnající ruky.

## Požehnání přijímat a dávat

Mám jednoho kamaráda v České Třebové, jmenuje se Petr, a ten mi říkal: „Kamile, ty nám při bohoslužbě dávaš požehnání. Ale já bych taky chtěl občas někomu dát požehnání. Co tomu brání?“ Nebrání tomu nic. Požehnání můžeme přijímat, brát vážně. Můžeme se spolehnout, že ta dobrá slova platí a že skutečně ovlivňují naše každodenní žití. A můžeme tu stejnou moc dávat dalším, můžeme žehnat svým dětem, rodičům, přátelům,

spolupracovníkům, můžeme udělovat Boží pomoc a posilu tomu, komu budeme my sami chtít požehnat.

A Petr, ne ten z České Třebové, ale ten, který napsal novozákonní list, k tomu říká ještě něco pozoruhodného: *byli jste povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnání a tudíž neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte.* Člověku, který mě uráží, člověku, který si o mě myslí něco ošklivého a možná o mě i tak mluví, dokonce i tomuto člověku mohu dávat požehnání, i jemu mohu posílat a předávat Boží tichou moc a pomoc. Ale protože ten Petrův biblický vzkaz čteme od konce, řekněme rovnou, že to je pořádně těžká možnost, nesnadno schůdná. Abychom se mohli propracovat k něčemu takovému jako je žehnání nepřátelům, je důležité nejprve řádně vyzpívat, prožívat, zakoušet a koupat se v tom, co bylo řečeno dříve.

### **Jednomyslnost a soucit**

O něco snadnější a snad i lépe proveditelné je toto: *Všichni buďte jedné mysli, soucitní...* Takže než se pustíme do náročného procesu laskavého odpovídání na urážky těch, kdo nás nemůžou vystát, máme prostor a příležitosti trénovat se v těch vztazích, které jsou jaksi bližší a které nejsou tak moc vypjaté – například s bratry a sestrami v církvi.

Naskýtá se nám spousta příležitostí učit se jednomyslnosti. Ale nebojte se, doslova tam je napsáno nikoli jednomyslnost, nýbrž podobné smýšlení. Naším úkolem je dojít k podobnému smýšlení, ne k naprosté uniformní shodě a stejnosti názorů. Jde o to v podstatných věcech hledat shodu a v těch méně podstatných snášet a unést jinakost. To stačí, to bohatě stačí.

Setkávání lidí v církvi též je veliké pole, na němž se můžeme učit soucitu. Je to zvláštní, ale v některých vztazích to jde snadno – bez námahy a samovolně soucítíme. A pak jsou tu někteří jiní lidé, u nichž nám soucitný postoj moc nejde. Je velice poučné, když se člověk zastaví a začne uvažovat o tom, čím to, že se mi nedaří některým osobám soucitně naslouchat. Co mi brání, co mi překáží v soucitu a porozumění?

### **Bratrská láska, milosrdenství a pokora**

A milý pan Petr přidal další velké pojmy, jeden za druhým – *všichni buďte plní bratrské lásky, milosrdní...* – každý z těchto pojmů by stál za zastavení, anebo i za samostatnou promluvu. Já si je ovšem dovolím tentokrát přeskočit. Konečně je nám doporučováno praktikovat *pokorné smýšlení*. Na pokorném smýšlení je zajímavé to, že je nám právě a jen doporučováno, nikdo k němu nemá být donucen, ani dotlačen. Můžeme k němu postupně dozrávat. Dozráváme k pokornému vhledu o své vlastní slabosti a hříšnosti, ale zároveň dozráváme k pokornému úžasu nad tím, že jsme byli vybráni a obdarováni Božím požehnáním, které svobodně můžeme dávat tam a tehdy, když my sami budeme chtít.

### **Co říci závěrem**

Milí dědicové, milé dědičky požehnání, naše dědictví má velmi konkrétní melodii a podobu. Je to místo a je to společenství, ve kterém se lidem daří žít podobné smýšlení, soucit, bratrskou lásku, milosrdenství a pokorné smýšlení. Ze srdce Vám přeji, aby každý z vás měl takové místo, takové společenství, kde zní tato melodie, kde si lidé předávají a přijímají Boží požehnání. A v síle této tiché dobré moci snad najdeme způsob a odvalu, jak Boží požehnání nabízet a udělovat někomu dalšímu.